

Sygn. akt I NWW 6/21

POSTANOWIENIE

Dnia 24 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Oktawian Nawrot

w sprawie z powództwa M. J.

przeciwko F. Limited w D.

o nakazanie i zapłatę

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 24 lutego 2021 r.

wniosku powoda o wyłączenie sędziego Sądu Apelacyjnego w (...) – L. M. od orzekania w sprawie toczącej się przed Sądem Apelacyjnym w (...) sygn. akt I ACa (...)

pozostawia wniosek bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Dnia 12 stycznia 2021 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek powoda M.J. o wyłączenie sędziego L.M. od orzekania w sprawie toczącej się przed Sądem Apelacyjnym w (...) pod sygn. akt I ACa (...). W uzasadnieniu M.J. podniósł okoliczność powołania na urząd sędziego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2018, poz. 3) oraz przytoczył uchwałę składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r. (sygn. akt BSA I-4100-1/20), w której wskazano, że udział w składzie osoby powołanej na urząd sędziego w sądzie powszechnym na wniosek Krajowej Rady

Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ww. ustawy oznacza nienależytą obsadę sądu w rozumieniu art. 379 pkt 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 26 § 2 zd. 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (tekst jedn. Dz.U. z 2021 r., poz. 154; dalej: u.SN), do właściwości Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych należy rozpoznawanie wniosków lub oświadczeń dotyczących wyłączenia sędziego albo o oznaczenie sądu, przed którym ma się toczyć postępowanie, obejmujących zarzut braku niezależności sądu lub braku niezawisłości sędziego. Z kolei zgodnie z art. 26 § 3 u.SN, tego rodzaju wniosek pozostawia się bez rozpoznania, jeżeli obejmuje ustalenie oraz ocenę zgodności z prawem powołania sędziego lub jego umocowania do wykonywania zadań z zakresu wymiaru sprawiedliwości.

Już na wstępie należy zaznaczyć, że wniosek o wyłączenie sędziego powinien spełniać określone wymogi konstrukcyjne pozwalające na jego merytoryczne rozpoznanie. Dotyczy to w szczególności wymagania, aby oprócz sformułowania wniosku o wyłączenie sędziego od rozpoznania konkretnej sprawy, sformułowano stosowne zarzuty, ich uzasadnienie i w miarę możliwości wykazano lub chociażby uprawdopodobniono (wniosek *in concreto*) okoliczności wskazujące na brak bezstronności lub niezawisłości sędziego (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 13 maja 2020 r., I NWW 7/20 oraz z 10 czerwca 2020, I NWW 46/20). Braki konstrukcyjne wniosku, takie jak: brak zarzutów, brak ich uzasadnienia lub przynajmniej uprawdopodobnienia i podania okoliczności faktycznych, na podstawie których można zweryfikować zasadność stawianych zarzutów (wniosek *in abstracto*), uniemożliwiają merytoryczne rozpoznanie wniosku o wyłączenie sędziego na podstawie art. 26 § 2 u.SN. Jedynie całościowa ocena konkretnego wniosku, przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności i rodzaju podnoszonych w nim argumentów pozwala na uznanie, że w konkretnej sprawie występuje wniosek obejmujący zarzut braku niezależności sądu lub braku niezawisłości sędziego (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 20 maja 2020 r., I NWW 9/20 oraz z 10 czerwca 2020, I NWW 46/20).

Przenosząc powyższe uwagi na realia niniejszej sprawy należy zaznaczyć, że wniosek rozpoznawany w ramach niniejszego postępowania nie spełnia

powyższych wymogów. Ogólne wydźwięk wniosku o wyłączenie ogranicza się do stwierdzenia, że osoba powołana na urząd sędziego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw nie jest sędzią. Ponadto strona uzasadnia swój wniosek treścią uchwały składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r. Uchwała ta jednak, zgodnie z treścią wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 20 kwietnia 2020 r. (U 2/20), uznana została za niezgodną z art. 179, art. 144 ust. 3 pkt 17, art. 183 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 8 ust. 1, art. 7 i art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 2 i art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (Dz.U. 2004 Nr 90, poz. 864/30 ze zm.) oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., zmienionej następnie Protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełnionej Protokołem nr 2 (Dz.U. 1993 Nr 61, poz. 284 ze zm.) i – w świetle art. 190 Konstytucji RP – od dnia opublikowania wyroku Trybunału Konstytucyjnego jest pozbawiona mocy prawnej.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 26 § 3 u.SN, Sąd Najwyższy postanowił pozostawić wniosek bez rozpoznania.